

Les primàries d'Esquerra

Ramon Tremosa

Ara és fàcil de fer carnatge d'un espectacle intern d'Esquerra hiperalimentat pels mitjans de comunicació. És veritat que un sistema radicalment democràtic de partit polític com el seu, en què les bases trien per vot directe els dirigents, pot amenaçar l'estabilitat del partit si els diversos aspirants no practiquen un

joc escrupolosament net (cosa que entre Puigcercós i Carod no passa: un dimiteix sense dir res a l'altre i així successivament). I és que ja ho deia sant Benet, autor de la regla que porta el seu nom i que té 1.500 anys d'història com a reglament que regeix la vida monàstica: si l'abat és bo no cal regla, però si l'abat és dolent no hi ha regla que el salvi.

També és cert, com passa als Estats Units entre Obama i Clinton, que les sinèrgies inicials d'un debat intern totalment obert poden acabar desapareixent si la cursa s'allarga massa, com també passa entre Puigcercós i Carod: fa massa anys que és una batalla ajornada. Si el primer volia desfer-se del segon, va perdre una magnífica oportunitat l'estiu del 2006, quan fer sang hauria tingut un cost intern i extern molt menor. Ara Carod s'apresta a morir matant, sabent que compta amb tot el suport mediàtic i institucional de l'aparell socialista, que sap que difícilment sobreviurà a la Generalitat si, per segona vegada, el tripartit no acaba la legislatura.

Però quina és l'alternativa per a la transmissió de poder dins els partits: l'herència a dit? Ha fracassat molt sovint: González-Almunia, Aznar-Rajoy i ja veurem com acaba el relleu Pujol-Mas. Fa poc un ribagorçà del govern d'Aragó em deia que, a la vista del darrer resultat electoral, encara apreciava més la valentia del PSOE d'obrir el debat a les bases, per bé que via delegats, per a l'elecció dels dirigents del partit, en què el candidat de l'aparell Bono va perdre per només nou vots: ja no recordem que a la secretaria general del PSOE hi va haver també quatre candidats que van lluitar a mort pel poder?

En aquest context, el model d'Esquerra em sembla molt més democràtic que el model del PSC: el president Maragall va ser degollat al més bon estil soviètic (això sí, fou una matança sense esquitxar ni una gota de sang portes enfora) i aquí pau socialista i després glòria democràtica. I a CDC ja veurem com es fa la renovació interna i com es canalitza el talent emergent del partit, avui joves alcaldes escampats pel territori. CiU fa cinc anys que no mana, però potser massa coses hi continuen funcionant com abans, i després els resultats electorals són els que són: congelació de cares, idees i ambigüitats equival a congelació d'escons. Això sí, a Esquerra li demanaria que el debat dels càrrecs no camuflés el debat de les estratègies polítiques.

Economista (Universitat de Barcelona)
www.ramontremosa.cat